

РЕШЕНИЕ

№ 1559

гр. София, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12651** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция за национален и строителен контрол /ДНСК/ депозирана чрез процесуалния ѝ представител юрк. Р.А. срещу решение от 17.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 11120 по описа за 2019 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав, с което е отменено наказателно постановление № 3-ДНСК-53 от 05.06.2019 г., издадено от заместник-началник на Дирекция за национален и строителен контрол, с което на И. С. Б. е наложена глоба в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 232, ал.2 от ЗУТ.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Касаторът - Дирекция за национален и строителен контрол /ДНСК/, в проведеното открито съдебно заседание, чрез процесуалния му представител юрк. А. поддържа касационната жалба по доводите изложени в нея. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - И. С. Б., чрез процесуалния си представител адв. С., оспорва касационната жалба и моли решението на СРС, като правилно и законосъобразно да

бъде оставено в сила. Не претендира разноси по делото.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е отменил наказателно постановление № 3-ДНСК-53 от 05.06.2019 г., издадено от заместник-началник на Дирекция за национален и строителен контрол, с което на И. С. Б. е наложена глоба в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 232, ал.2 от ЗУТ.

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че процесния изкоп е част от одобрения технически проект от 23.03.2017 г. за строящата се сграда в съседен имот, същият имал спомагателен характер спрямо основния строеж в УПИ I-98,99 поради което били налице издадени строителни книжа респ. не е бил осъществен състава на посоченото нарушение.

Пред настоящата инстанция са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Настоящият касационен състав споделя всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което и на основание чл. 221, ал. 1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за липса на нарушение и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Разпоредбата на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ гласи, че строежи могат да се извършват само

ако са разрешени съгласно този закон. За нарушение на чл. 232, ал. 2 от ЗУТ, се наказва с глоба от 1000 до 10000 лв., ако по друг закон не е предвидено по-тежко наказание, лице - участник в строителството, което извършва, разпореди или допусне извършването на незаконен строеж. Субект на това административно нарушение е участник в строителството, който на основание чл. 160, ал. 1 от ЗУТ това са възложителят строителят, проектантът и др.

В конкретния казус правилно и обосновано въззивният съд е установил, че И. С. Б., в качеството му на технически ръководител на строеж „Административна сграда /34 етажа/ с подземни паркинги“ в УПИ I-98,99, не е допуснал нарушение на цитираната по-горе правна норма. Касационната инстанция не споделя доводите на касатора, че процесният изкоп не попада в обхвата на изключенията по чл. 151, ал.1, т. 5 от ЗУТ. Напротив за същия, както правилно е установил СРС са налице издадени строителни книжа за извършването му, а именно заповед № РА-51-75 от 23.03.2017 г. на Главния архитект на СО за допълване на разрешението за строеж от 2007 г. Основателни са и доводите за ирелевантост в настоящото производство дали е налице отклонение от одобрените строителни книжа.

Софийският районен съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя, като оплакванията в касационната жалба в тази насока са неоснователни.

С оглед на гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора право на разноски притежава ответната страна по касация, но предвид изрично заявеното от страна на процесуалния му представител адв. С., че не претендира разноски по делото, съдът намира, че не следва да присъжда такива за касационната инстанция.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 11120 по описа за 2019 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав, с което е отменено наказателно постановление № 3-ДНСК-53 от 05.06.2019 г., издадено от заместник-началник на Дирекция за национален и строителен контрол, с което на И. С. Б. е наложена глоба в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 232, ал.2 от ЗУТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

